

Heidi, fetița munților

Traducere de *Jean Grosu*
Prefață de *Lucian Pricop*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPYRI, JOHANNA

Heidi, fetița munților / Johanna Spyri ; trad. : Jean Grosu ; pref.:
Lucian Pricop. – București : Cartex 2000, 2018

ISBN 978-973-104-806-2

I. Grosu, Jean (trad.)

II. Pricop, Lucian (pref.)

821.112.2

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>Fetița din Alpi și succesul literaturii pentru copii</i> (Lucian Pricop)	7
Partea întâi	
Capitolul 1 – Spre munții înalți	9
Capitolul 2 – La bunicul	18
Capitolul 3 – La pășune	24
Capitolul 4 – La bunica	33
Capitolul 5 – Doi oaspeți	42
Capitolul 6 – Un nou capitol și alte întâmplări	50
Capitolul 7 – O zi furtunoasă pentru domnișoara Rottenmeier ..	56
Capitolul 8 – În casa Sesemann e zarvă multă	66
Capitolul 9 – Stăpânul casei află niște lucruri nemaipomenite ..	74
Capitolul 10 – O bunică	79
Capitolul 11 – Heidi câștigă și pierde	85
Capitolul 12 – În casa Sesemann umblă strigoii	88
Capitolul 13 – O seară de vară la munte	96
Capitolul 14 – Când toate clopotele bat	108
Partea a doua	
Capitolul 1 – Pregătiri de călătorie	117
Capitolul 2 – La cabană sosește un singur oaspete	123
Capitolul 3 – Răsplata	131
Capitolul 4 – Iarna la Dörfli	137
Capitolul 5 – Sosesc prietenii	148
Capitolul 6 – Viața la munte merge înainte	159
Capitolul 7 – O minune la care nimeni nu se aștepta	166
Capitolul 8 – Se despart, dar își spun „la revedere“	172

Partea întâi

Capitolul 1

SPRE MUNȚII ÎNALȚI

Din veselul sat Mayenfeld, o potecă suie, printre pajiști și livezi, spre poalele munților ce domină din această parte întreaga vale. Se și simte aici mirosul pătrunzător al ierbiilor de munte, căci poteca e abruptă, și se pierde sus, în pășunile alpine.

Într-o dimineață senină de iunie, o munteancă tânără și voinică, ducând de mână o fetiță cu obrații aprinși, pășea încet pe această potecă. Fetița să fi avut cinci ani, dar adevărata ei statură era greu de ghicit, căci, în ciuda soarelui ce începuse să dogorească, purta pe ea două sau chiar trei rochițe, iar peste ele un șal gros de bumbac, de culoare roșie. Înfofolită astfel și încălțată cu pantofi groși, bătuți cu ținte, părea mai voinică – o făptură durdulie care se cățara anevoie pe povârnișul abrupt.

Drumețele noastre lăsaseră în urmă valea cam de o oră, când pătruseseră în micul cătun Dörfli, aflat la jumătatea distanței dintre Mayenfeld și imașuri. Era satul natal al tinerei muntence. Sătenii o recunoscuseră numaidecât, iar porțile și ferestrele începură să se deschidă la tot pasul în calea ei; o strigau, o chemau, ea le răspundea tuturor, fără să se oprească însă, înainte de a ajunge în dreptul ultimei dintre căsuțele risipite ale pitorescului cătun. Aici o voce îi strigă din pragul unei uși deschise:

– Stai puțin, Dete. Dacă mergi mai sus, te-aș însoți o bucată de drum, ce zici?

Dete se opri; în clipa aceea, fetița își trase mânuța din mâna ei și se așeză pe jos.

– Ești obosită, Heidi? o întrebă tovarășa ei de drum.

– Nu, dar, știi, mi-e cald, răspunse fetița.

– Ei, dacă îți mai dai un pic de silință și mai întinzi și tu nițel pasul, într-o oră suntem sus.

O tânără rotofeie și drăgălașă țâșni deodată din căsuța cu pricina și li se alătură drumețelor noastre. Fetița se ridică și porni în urma femeilor, care se apucară să discute cu însuflețire, forfecându-i pe toți locuitorii cătunului și pe cei din împrejurimi.

– Da' unde-o duci pe copila asta, Dete? întrebă, la un moment dat, noua venită. Nu e cumva micuța orfană rămasă după sora ta?

– Ba da, ea e și o duc la Unchiul, unde trebuie să rămână.

– Ce tot spui? Ți-ai pierdut mințile, Dete?!! Cum poți să faci una ca asta? Pun mâna în foc că bătrânul nici n-o să vrea să audă de așa ceva și o să te gonească.

– Cu neputință. E bunicul fetei și e de datoria lui să facă și el ceva pentru ea. Până azi, am ținut-o la mine, dar te asigur, Barbel, că n-o să scap din pricina ei slujba ce mi se oferă. Acum e rândul bunicului să facă ceva.

– Da, mă rog, dac-ar fi un om ca toți oamenii, nici vorbă că și-ar face datoria, reluă cu glas pripit durdulia Barbel; dar îl știi cum e. Ce să facă el cu un copil, și, unde mai pui, atât de mic!

– La Frankfurt am găsit un loc grozav, la niște persoane care au fost la băi, vara trecută. Camera lor era la etajul meu și eu i-am servit tot timpul. Ar fi vrut încă de atunci să mă ia cu ei, dar nu eram liberă. Anul ăsta au venit din nou, și de data asta, m-am aranjat în așa fel, încât să le pot fi pe plac...

– Oricum, eu una n-aș vrea să fiu în pielea bieteii copile! strigă deodată Barbel. Nimeni nu știe ce se petrece cu moșneagul acela din creierii munților. Nu vrea să aibă de-a face cu cei din jur, nu dă cu anii pe la biserică și când, o dată pe an, se învrednicește să coboare din bârlogul lui, cu bâta în mână, toți îl ocolesc și se tem de el. Cu sprâncenele lui sure și cu barba lungă de un cot, seamănă atât de mult cu un sălbatic fioros, încât, zău, ți-e și frică să dai ochii cu el.

– Și totuși, spuse Dete cu încăpățănare, e bunicul fetei și va trebui să aibă grijă de ea. De altfel, sunt sigură că n-o să-i facă nici un rău, nu de alta, dar el e răspunzător de soarta copilei și nu eu...

– Tare aș vrea să știu, reluă Barbel, plină de curiozitate, ce are pe cuget acest unchiaș din moțul munților, de se uită la oameni atât

de urât și se ascunde acolo în cotlonul lui, singur cuc. Se spun tot felul de povești pe seama lui. Tu, Dete, cred că știi o mulțime de lucruri despre el, de la soră-ta, nu-i așa?

– Bineînțeles, dar n-am de gând să suflu nimic. Atâta mi-ar mai lipsi, să aflu moșneagul.

Barbel voia de mult să aflu mai multe despre Unchiașul din munți, despre moșneagul cu fața atât de aspră, care trăia retras acolo, în singurătatea lui, și despre care oamenii nu cutezau să vorbească decât pe ascuns.

De ce toată lumea îi spunea „Unchiașul din creierii munților“ sau „Unchiul din munți“? Doar nu putea fi unchiul întregului sat?!!...

Barbel se măritase și se statornicise de puțin timp în Dörfli și nu știa o mulțime de lucruri despre oamenii din sat și din împrejurimi. În schimb Dete, pe care o cunoștea bine, se născuse în Dörfli și trăise aici, împreună cu mama ei, până în urmă cu un an.

La moartea mamei, Dete se angajase cameristă la un hotel din Ragaz. De acolo venise ea în dimineața asta, cu copilul. Până la Mayenfeld le adusese un prieten, într-un car cu fân.

Barbel nu voia cu nici un preț să piardă prilejul de a mai afla câte ceva despre bătrânul Unchi din munți. Își strecură prietenos brațul pe sub brațul Detei și începu:

– Spune-mi, Dete, întotdeauna a fost bătrânul atât de sălbatic și de temut?

– Habar n-am. De unde să știu? Moșul are acum șaptezeci de ani, iar eu abia am împlinit douăzeci și șase. Cu toate astea, dacă nu mi-ar fi teamă că o să le aud repetate toată valea, ți-aș spune bucuroasă unele lucruri, căci, vorba ceea, maică-mea și cu el erau amândoi din Domleschg.

– Cum adică, făcut Barbel jignită, tu nu crezi că aș fi în stare să păstrez un secret? Te asigur că n-o să-ți pară rău dacă o să-mi spui.

– Bine, dar bagă de seamă, o vorbă să nu sufli! Și Dete își întoarse privirea spre a se convinge că Heidi n-o putea auzi. Copilul însă ia-l de unde nu-i; de câteva clipe se desprinsese de cele două femei, iar acestea, în toiul aprinsei discuții, nici nu-i simțiseră lipsa.

Dete se opri; pe poteca șerpuitoare nu era nimeni și se putea vedea pe ea până la Dörfli.

– Uite-o! strigă deodată Barbel, arătând spre un povârniș destul de îndepărtat. Uite-o, se cățără la deal cu Peter, paznicul de capre, și cu turma lui. De ce o fi urcând azi atât de târziu? Dar, de fapt, cu atât mai bine, în felul ăsta, cel puțin o s-o poată supraveghea în timp ce noi stăm de vorbă.

– Pe fetița asta nu-i nevoie s-o păzească nimeni; nu-i proastă deloc pentru cei cinci ani ai ei, știe să deschidă ochii și să tragă învățăminte din tot ce vede în jur, și asta o să-i prindă bine odată, căci, vorba ceea, bătrânul nu mai are nimic decât două capre și cabana lui de munte.

– Înainte era mai bogat? întrebă Barbel.

– Păi, te cred, răspunse Dete cu repeziciune. Avea una din cele mai frumoase gospodării din Domleschg. Singurul lui frate, mai tânăr, a fost un băiat cuminte și așezat. În schimb el, fratele mai mare, a făcut-o pe domnul și a risipit toată averea la joc și băutură, în tovărășia unor oameni de proastă reputație; părinții lui au murit de supărare, iar fratele pe care, de asemenea, îl ruinase, a părăsit țara, și de atunci nu se mai știe nimic de el. Unchiul, căruia nu-i mai rămăsese decât proasta reputație, a dispărut și el, fără urmă. Mai târziu, s-a aflat că se angajase la Neapole ca soldat, și zece sau cincisprezece ani nu s-a mai auzit de soarta lui. Și pe urmă, într-o bună zi, s-a arătat din nou în sat, cu un băiețandru, pe care a încercat să-l aducă în familie, dar toate ușile i-au fost închise. Așa stând lucrurile, s-a supărat foc și s-a jurat să nu mai calce niciodată în Domleschg. Atunci s-a stabilit el aici, în Dörfli, cu fiul său. Se zice că nevasta lui ar fi fost elvețiană și ar fi murit puțin timp după nașterea copilului. Se pare că a venit înapoi cu ceva bani, căci pe Tobias, fiul lui, l-a dat să învețe meseria de dulgher. Băiatul, fire blajină și harnic de felul lui, era iubit de toți sătenii. Nu la fel se poate spune despre taică-său, de care toată lumea se temea, căci îi mergea vestea că ar fi dezertat de la militarie, după ce ar fi făcut și alte grozăvii. Dar noi ce puteam face, era ruda noastră, mama lui și bunica mamei mele au fost surori bune, așa că n-am avut încotro și l-am primit printre noi și toți îi spuneam Unchiul. Cum dinspre mamă suntem înrudiți cu aproape tot satul, niciodată nu i s-a spus în Dörfli altfel

și, după ce s-a retras acolo sus în singurătatea lui, a devenit pentru toată lumea „Unchiul din munți“.

– Și Tobias? întrebă Barbel, foarte interesată.

– Ai puțină răbdare, nu pot să-ți spun totul deodată. Așadar, Tobias, după ce a isprăvit ucenicia la Mels, s-a întors în Dörfli și s-a însurat cu sora mea Adelheid; el o iubea de mult și au fost foarte fericiți împreună. Numai că fericirea lor a durat prea puțin. La doi ani după căsătorie, în timp ce dădea o mână de ajutor la o construcție, lui Tobias i-a căzut o grindă pe cap și l-a lăsat mort pe loc. Adelheid nu și-a mai putut reveni. Prea sănătoasă nu fusese ea niciodată și, astfel, au îngropat-o la câteva săptămâni după moartea soțului ei. S-a vorbit mult despre această nenorocire și oamenii nu s-au sfiit să spună că în această tristă poveste trebuia văzută pedeapsa pe care Unchiul și-o atrăsese prin nelegiuirile lui. Pastorul însuși i-a vorbit din suflet, cerându-i să se căiască, dar Unchiul, ce crezi, s-a închis și mai mult în el și a devenit și mai sălbatic. Nu mai vorbea cu nimeni; de altfel, toți îl ocoleau și fugeau când dădeau ochii cu el. Într-o zi a dispărut cu totul, apoi s-a aflat că s-a aciuit în munți, de unde nu mai voia să coboare. De atunci, trăiește acolo, departe de Dumnezeu și de oameni. Fetița am luat-o la noi, nu avea pe atunci decât un an. Vara trecută, după moartea mamei, când m-am dus la Ragaz să muncesc, am dat copilul în gazdă la bătrâna Ursula Pfäffer. Acum însă, când plecarea mea la Frankfurt e hotărâtă pentru poimâine, nu mai pot să am grijă de ea.

– Și vrei s-o lași la Unchiul din munți? Mă întreb ce-i în capul tău, Dete, spuse Barbel pe un ton dojenitor.

– Și ce vrei să fac? întrebă Dete mirată. Eu una mi-am făcut datoria. Doar n-oi fi vrând să iau cu mine la Frankfurt un copil de cinci ani... Dar tu, tu de fapt unde mergi, Barbel?

– Gata, am ajuns, răspunse Barbel. Am ceva de vorbit cu mama lui Peter, paznicul de capre. Știi, în timpul iernii toarce pentru mine. Drum bun, Dete, și noroc!

Dete strânse mâna tovarășei de drum și rămase pe loc s-o urmărească din ochi până la micuța cabană cafenie, aflată la câțiva pași de marginea potecii. Cabana, ce se înălța la jumătatea drumului dintre sat și pășuni, era atât de veche și atât de dărăpănată, încât marele ei noroc era văgăuna în care se adăpostea. Când vântul sufla

cu putere, toate scârțâiau și trosneau în ea, din încheieturi: ușile, ferestrele și chiar grinzile din acoperiș. Dacă s-ar fi aflat undeva în vârful muntelui, vântul föehn ar fi smuls-o din pământ și ar fi prăvălit-o la vale.

Aici locuia Peter căprarul, un băiat de unsprezece ani, care dis-de-dimineață cobora în Dörfli să ia caprele spre a le duce la păscut. Abia spre seară se întorcea el în sat, cu caprele lui. Ajuns în piață, vâra două degete în gură și șuiera și, la acest semnal, copiii satului dădeau fuga din toate părțile să-și ia acasă caprele; era, de altfel, singurul moment al zilei când Peter se simțea mai aproape de semenii lui. Acasă, ce-i drept, le avea pe mama și pe bunica oarbă și săracă, dar cum el pleca în zori și nu se întorcea în vatră decât seara târziu, nu-și petrecea acasă, unde s-ar mai fi putut bucura de tovărășia altor copii, decât timpul cât să-și bea laptele și să mănânce o bucată de pâine, și noaptea, când dormea. Tatăl lui, și el căprar în tinerețe, murise cu câțiva ani în urmă, răpus într-un accident de muncă, în pădure; mama, Brigitte, era cunoscută pretutindeni sub numele de Căprăreasa, iar bătrânei îi spuneau cu toții, simplu, Bunica.

Dete așteptă zece minute bune; văzând că nu se mai arată copiii, urcă un pic mai sus și privi în jur, dând semne de nerăbdare. Într-un timp, copiii se abătuseră din drum, căci Peter cunoștea bine toate locurile unde caprele găseau tufe și smocuri de iarbă fragedă și aromată și, pentru a le duce într-acolo, nu se dădea în lături de la nici un ocol.

La început, fetița îl urmări anevoie, sufocându-se în îmbrăcămintea ei prea groasă. Nu scotea însă o vorbă și se uita cu uimire când la Peter, care zburda desculț pe pajiștea verde, când la caprele lui ce se cățarau sprintene, cu picioarele lor subțiri, pe panta abruptă, strecurându-se ușor printre stânci și tufișuri.

Deodată, Heidi se așeză pe jos și, după ce-și scoase la iuteală pantofii și ciorapii, se ridică din nou și începu să tropăie de bucurie; își scoase apoi șalul și rochia de duminică pe care mătușa Dete i-o pusese peste cea de toate zilele, ca să nu aibă nimic de dus. Când se dezbracă și de cea de-a doua rochie, rămase numai într-o fustiță, iar brațele goale îi ieșeau din mânecile scurte ale cămășuței. Împături

totul cu grijă și se apucă să sară și ea în urma caprelor, alături de Peter, la fel de sprintenă ca întreaga turmă.

Peter nu apucase să vadă această schimbare dar, când o zări pe Heidi în noua ei ținută, se strâmbă și întoarse capul într-o parte. Uimirea lui crescuse și mai mult văzând grămăjoara aceea de haine; căscă gura până la urechi, dar nu suflă o vorbă. Heidi se simțea acum nespuse de ușoară și de liberă și avea un chef nestăvil de a sta de vorbă cu Peter, care se văzu silit să răspundă la nenumărate întrebări. Fata voia să știe tot: câte capre are, unde le duce și ce face toată ziua acolo sus?

Și așa, din vorbă în vorbă, ajunseră în cele din urmă la cabană, nu departe de locul unde îi aștepta Dete. Cum îi zări, Dete strigă uluită:

– Heidi, ce-ai făcut? Unde-i rochia de duminică și cea de toate zilele? Unde ai lăsat șalul și pantofii cei noi, pe care abia ți i-am cumpărat? Unde-s ciorapii tricotați cu mâna mea?

Fetița arătă liniștită spre poalele povârnișului. Mătușa se uită într-acolo și văzu, într-adevăr, un pachet cu moț roșu în vârf, de bună seamă șalul de bumbac.

– Nefericito! strigă ea mânioasă. Ce ți-a venit să te dezbraci? Ce înseamnă asta? Ți-ai pierdut mințile?

– Nu mai am nevoie de haine, răspunse Heidi, fără a părea cătuși de puțin tulburată.

– N-ai pic de minte, copil neastâmpărat! se văita mătușa. Cine o să coboare acum să le aducă? Până acolo e drum de o jumătate de oră. Hei, Peter, ce stai aici ca bătut în cuie, dă fuga și adu pachetul...

– Nu pot, și așa sunt în întârziere, răspunse Peter neclintit, cu mâinile în buzunare.

– Dacă stai și te zgâiești așa la mine, nu te alegi cu nimic, strigă mătușa Dete. Mai bine vino-ncoace să-ți dau ceva frumos...

Și rostind aceste cuvinte, îi arătă un bănuț strălucitor. Așa stând lucrurile, Peter porni la vale zburând, de parcă ar fi avut aripi, luă iute pachetul la subsuoară și se înapoie atât de repede, încât mătușa nu putu să nu-l felicite când îi dădu banul câștigat pe drept. Băiatul îl strecură numaidecât în fundul buzunarului și chipul i se lumină de fericire, căci nu i se întâmplase deseori să aibă în buzunar asemenea comoară.

– Ai putea să-l duci până sus, la Unchiul, că tot ți-e în drum, spuse mătușa, pășind pe ultimul povârniș, ce pornea chiar din spațiile cabanei în care locuia micuțul păstor.

Peter încuviință și, fără să mai stea pe gânduri, porni de zor la deal, cu pachetul la subsuoară și pocnind din bici la tot pasul. Heidi și caprele săreau și țopăiau în jurul lui, care mai de care.

După trei sferturi de oră de mers, mica trupă ajunsese la pășunea de pe coama muntelui, unde se afla cabana Unchiului, așezată în bătaia vânturilor, dar și a soarelui și de unde îmbrățișai cu privirea întreaga vale. În spatele căsuței se înălțau trei brazi bătrâni, cu crengele mari și stufoase, iar mai sus se întindeau alte povârnișuri acoperite de iarbă, ce se pierdeau departe în niște stânci abrupte și pleșuve.

Unchiul ședea pe o bancă în fața cabanei. Cu pipa în gură și cu mâinile pe genunchi, se uita liniștit la cei ce urcau.

Încet, încet copiii și caprele o lăsară pe mătușa Dete în urmă și Heidi ajunsese sus cea dintâi. Se duse direct la bătrân și întinzându-i mâna îi spuse:

– Bună ziua, bunicule!

– Hm! Ce vrei să spui? întrebă bătrânul cu o voce aspră, strângându-i mânuța și măsurând-o îndelung cu ochii lui iscoditori, de sub sprâncenele stufoase.

Heidi îi înfruntă privirea fără să clipească și nu se mai sătura să-l cerceteze pe acest bunic cu barba lungă și cu sprâncenele dese și sure, ce se îmbinau la rădăcina nasului. Între timp, sosi și mătușa, însoțită de Peter, care la un moment dat se oprise să vadă ce avea să se întâmple.

– Bună ziua, Unchiule, rosti Dete, apropiindu-se de bătrân. Ți-am adus-o pe Heidi, fetița lui Tobias și a Adelheidei. Cred că nu o mai recunoști, căci n-ai mai văzut-o de când avea un an.

– De ce-ai adus-o? întrebă tăios bătrânul. Iar tu, de colo, strigă la Peter, ce stai? Poți să pleci cu caprele tale, și așa ai întârziat. Și nu uita să le iei și pe ale mele.

Peter îl ascultă fără să crâcnească și își luă numaidecât tâlpășita. Pricepuse din privirea moșneagului că nu mai era cazul să rămână.

– Acum e rândul dumitale s-o ții, răspunse Dete. La mine a stat patru ani, eu mi-am făcut datoria.

– Aha, făcu bătrânul, aruncându-i o privire sfredelitoare. Și dacă micuța se plictisește cu mine și începe să plângă, ce mă fac?

– Treaba dumitale; nici pe mine nu m-a ajutat nimeni când m-am trezit cu ea pe cap și, vorba ceea, aveam și așa destule necazuri cu mama. Acum, însă, trebuie să plec și dumneata ești ruda ei cea mai apropiată. Dacă nu vrei s-o ții, n-ai decât, faci cu ea ce vrei. Dacă moare, dumneata o să fii de vină și n-o să fie asta singura ispravă pe care ai avea-o pe cuget.

Dete era ușor tulburată, se încălzise vorbind și o luase gura pe dinainte. La ultimele ei cuvinte, bătrânul se ridică de pe bancă și o privi atât de fioros, încât ea se sperie și se dădu cu câțiva pași înapoi. Bătrânul ridică brațul și spuse poruncitor:

– Pleacă, și să nu te mai vad pe aici!

Dete nu așteptă să i se spună de două ori.

– La revedere, Unchiule, la revedere, Heidi! strigă ea și, într-o clipită, o rupse la fugă și nu se mai opri decât la vale, la Dörfli.

Sătenii o strigau de pretutindeni, mirați că o vedeau fără copil. Toată lumea cunoștea povestea ei și a fetiței.

– Unde-i copilul, Dete?

– Unde l-ai lăsat? o întrebau la tot pasul. Și ea le răspundea scurt:

– Sus, la Unchiul din munți.

Se simțea jignită, auzind din toate părțile: „Cum de-ai putut face una ca asta? Biata fetiță! Mititica! Cum se poate să părăsești un copil lipsit de apărare? Sărăcuța!...”

Dete alerga cât o țineau picioarele și încercă un sentiment de ușurare când nu mai auzi nimic; pentru că, într-adevăr, nu se socotea nici ea cu totul nevinovată, ținând seama că, pe patul de moarte, mama ei o rugase să nu părăsească niciodată copilul.

Zadarnic căuta ea să se liniștească, spunându-și în sine ea că avea să se îngrijească iar de Heidi, de îndată ce va pune deoparte ceva bani... Și totuși, era fericită că se ivise prilejul de a se duce departe de acești oameni care veșnic se amestecau în treburile ei, și se bucura la gândul că, în curând, avea să-și ia în primire noul ei serviciu.

Capitolul 2

LA BUNICUL

e îndată ce Dete se făcu nevăzută, bunicul se așeză din nou pe banca lui. Trăgea adânc din pipă și pufăia de zor, scoțând întruna nori mari și albi de fum; în timpul acesta, stătea cu privirea ațintită în pământ și nici o vorbă nu ieșea din gura lui. În așteptare, Heidi se uita cu plăcere în jurul ei. Mai întâi, descoperi staulul caprelor, lipit de cabană, și băgă de seamă că e pustiu. Merse apoi mai departe cu cercetările ei și ajunse în spatele cabanei, la brazii cei falnici și bătrâni. Aici, vântul sufla tare și se furișa printre ramuri cu atâta repeziciune, încât stârnea în preajma lor un freamăt tânguitor.

Heidi se opri să-l asculte, apoi, când vuietul se mai liniști un pic, ocoli cabana și dădu din nou ochii cu bunicul care ședea neclintit, așa cum îl lăsase. Se opri în fața lui, cu mâinile la spate, și începu să-l cerceteze cu atenție. Văzând-o cum sta nemișcată, bătrânul o întrebă:

– Ei, și acuma ce-ai vrea să faci?

– Aș vrea să mă uit cum arată cabana pe dinăuntru, răspunse Heidi.

– Bine, vino! Și ridicându-se în picioare, bunicul se îndreptă spre intrarea în cabană. Dar ia-ți și hainele, se grăbi el să adauge, pe un ton poruncitor.

– Nu mai am nevoie de ele, răspunse Heidi.

Bunicul se întoarse cu mirare spre nepoata lui, ai cărei ochi negri, ce ardeau de nerăbdare, trădau dorința ei nestăvilă de a afla ce anume se ascundea în interiorul cabanei.

„Nu e lipsită de bun-simț“, spuse el în șoaptă, apoi, cu voce tare, adăugă:

– De ce nu-ți mai trebuie?

– Fiindcă mie îmi place mai mult să fiu ușoară, ca să pot umbla așa cum umblă caprele.

– Mă rog, asta poți să faci, dar, până una alta, ia-ți hainele. O să le punem la păstrare în șifonier. Pricepi?

Heidi îl ascultă.

Bătrânul deschise ușa și intrară amândoi într-o odaie destul de încăpătoare, ce se întindea pe toată lungimea cabanei. În mijlocul încăperii nu se aflau decât o masă și un scaun; într-un colț, patul bunicului, în altul, un ceaun mare atârând deasupra vetrei, iar în fundul camerei se vedea o altă ușă. Bunicul trase de ea, dezvăluind astfel un dulap, ascuns în perete, în care își ținea îmbrăcămintea și merindele. Pe un raft erau așezate cămășile, ciorapii și batistele, pe altul, o pâine rotundă, niște carne uscată și o bucată de brânză, iar pe ultimul raft de sus, se vedeau câteva farfurii, cești și pahare. Toate astea îi ajungeau cu prisosință bunicului, căci el se mulțumea cu puțin. Heidi zvârli hainele în șifonier cu atâta nepăsare, de parcă ar fi vrut să le amestece în vâlmășagul acela, spre a nu le mai găsi niciodată. Apoi, rotindu-și privirea prin odaie, întrebă:

– Eu unde o să dorm, bunicule?

– Unde vrei, răspunse bătrânul.

Fetei îi plăcu răspunsul. Cercetă cu atenție întreaga încăpere și deodată ochii ei descoperiră lângă patul bunicului o scăriță. Se sui pe ea și pătrunse în pod, unde în dreptul unei grămezi de fân proaspăt, cu miros îmbietor, se ridica o lucarnă rotundă, prin care se vedea întreaga vale.

– Aici vreau să dorm, bunicule! strigă Heidi, fericită. Vino și tu să vezi ce frumos e aici!

– Știu, răspunse bătrânul, cu voce domoală.

– Vreau să-mi fac patul; nu-mi aduci un cearșaf?

– Păi, să-ți aduc, ce să fac... spuse bătrânul, și scotocind cu răbdare prin dulap, găsi în cele din urmă o bucată de pânză aspră. Se sui cu ea în pod unde, între timp, fetea își pregătise lângă lucarnă un culcuș de toată frumusețea.

– E bine făcut, spuse el; uite, ți-am adus și un cearșaf, ia-l și întinde-l.

Bucata de pânză era atât de grea, încât fetea abia o putu ridica de jos. Cum era însă destul de mare, îi strecură marginile sub